

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.— Ἑτησίᾳ φρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 48

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Τὸν ἔτρεμαν μέσα στὸ πλοῖο καὶ ὅλοι ἔφευγαν μπροστά του. Τὸν εἶχαν βγάλῃ «Δράκοντα».

Ἀκόμῃ καὶ ἐτὸν Ἑρρίκο, ἂν καὶ καταλυπημένο γιὰ τὴν ἀπόδρασι τοῦ Ἀγκλάς, ὁ Βράζιλιανὸς μιλοῦσε τώρα ἀπότομα. Ἀκόμῃ καὶ ἐτὴν Κολέττα! Ἡ μικρὴ Παριζιάνᾳ δὲν ἀναγνώριζε πιά τὸν μπαμπά της. Τοῦ χάκου τὸν καλόπιανε, τὸν χάιδευε, τοῦ ἔλεγε ἀστεῖα. Ὁ Ἀλβαράδο δὲν γελοῦσε καθόλου. Αἰωνίως δύσθυμος, σκεπτικὸς, ἀφηρημένος καὶ θυμωμένος. Τὸ μόνο ποὺ ἐσυλλογίζετο, ἦταν πῶς θὰ ξανάπιανε τὸν δραπέτη. Γιατί δὲν εἶχε ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἀγκλάς εὐρίσκειτο στὸ βαπόρι. Δὲν θὰ μπόρεσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σεντοῦκι, παρὰ στὸ διάστημα ἐκεῖνο ποὺ κοιμήθηκε ὁ Τῶμ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ ἔφυγαν ὅλοι ἀπὸ τὴν καμπίνα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ξαναγύρισαν μετὰ τὸ πρόγευμα. Νὰ χαθῇ κ' ἐκεῖνος ὁ πλοίαρχος! Τί ἤθελε νὰ τοὺς προσκαλέσῃ;..

Ὁ κακοῦργος λοιπὸν δὲν θὰ μπόρεσε νὰ ποδηλασθῇ, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ τὸ βαπόρι εἶχε ξεκινήσῃ. Κάπου ἐκεῖ μέσα θὰ ἦταν κρυμμένος. Ἀλλὰ ἓνα βαπόρι σὰν τὴ Λουτετία εἶνε ἀληθινὴ πόλις. Μαζὶ μὲ τοὺς μετανάστες τῆς πρύμνης, κουβαλοῦσε ἀπάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπους. Κόπιασε

νὰ ξετρυπώσῃ μέσα σὲ τόσον κόσμον, ἓναν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα ἓναν κατεργάρη σὰν τὸν Ἀγκλάς!

Στὴ ἀρχή, ὁ κ. Ἀλβαράδο σκέφθηκε νὰ τὰ πῇ ὅλα ἐτὸν πλοίαρχο. Ἐπειτα ὁμως ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ, ὡς νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν, ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ὅλο τὸ πλοῖο ὁ Τῶμ.

«Κάνει νὰ πιάσῃ τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν πνίγει...»

Ἀλλῶστε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔφαχνε καὶ προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ, ἀνακρίνων μὲ τρόπο—καὶ μὲ τὸν παρὰ ἐστὶ χέρι,—ὕπηρετες, ναῦτες, θερμαστές, σὲ ποῖο μέρος θὰ μπορούσε νὰ κρυφθῇ κανεὶς, ἂν ἤθελε νὰ ταξιδεύσῃ ἀθέατος. Τοῦ ἔδειχναν μὲ προθυμία διάφορα μέρη, τοῦ διηγούντο ἱστορίες ἀνθρώπων ποὺ ταξίδευσαν κρυμμένοι, τοῦ ἔδειχναν ἓνα σωρὸ πληροφορίες, ἀλλὰ τοῦ χάκου. Ὁ Ἀγκλάς δὲν ἐζάλνετο πουθενά.

Κι' ὁ Ἑρρίκος τὸ ἴδιο, μιμούμενος τὸν προστάτη του, ἔφαχνε παντοῦ κ' ἐκύπταζε προσεκτικὰ ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος, ναῦτες, θερμαστές, ὑπηρετες, ὅταν τελείωναν τὴν ἐργασία των τὸ βράδυ κι' ἀνέβαιναν νὰ πάρουν ἀέρα στὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης.

Ἡ Κολέττα δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ τοὺς τρόπους τοῦ μπαμπά της καὶ τοῦ φίλου της. Κ' ἐπερνοῦσε τῆς ὥρες τῆς παίζουσα τένις καὶ ἄλλα παιχνίδια, μὲ τὰ συνομήλικά της κορίτσια ποὺ εἶχε γνωρίσῃ στὸ βαπόρι.

Τὸ ταξεῖδι ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, ἥσυχο κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ πραγματικῶς πολὺ ἀνίσχυο γιὰ μερικά πρόσωπα,—γιατί καὶ ὁ πλοίαρχος τώρα ἦταν στενοχωρημένος ὅσο σχεδὸν καὶ ὁ κ. Ἀλβαράδο.

Εἶχε παρατηρήσῃ ἐσχάτως ὅτι διάφορα σαμποτάζ εἶχαν γίνῃ μέσα στὸ πλοῖό του. Μία μέρα ἔφαρνα, τὸ νερὸ εἶχε λείψῃ ἀπ' ὅλες τῆς καμπίνες καὶ ἡ ἐρευνά ἔδειξε ὅτι ἐγγληηματικὰ χέρια εἶχαν τρυπήσῃ τὸν σωλῆνα τῆς διοχετεύσεως. Ἀλλῃ μέρα, βρῶ-

μερή ούσια ανεκαλύφθη 'ς ένα καζάνι της κουζίνας, ευτυχώς πριν χρησιμοποιηθῇ. Καί τέλος ένα ξυμβολο της ατμομηχανής ανετινάχθη, ἐξ αἰτίας μιᾶς βίδας, ποῦ εἶχαν ἀφαιρεθῇ βέβαια ἐπίτηδες.

Φαντάζεται κανεὶς τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς ζωῆς τῶν τριεχιλίων ἐπιβατῶν του καὶ τῶν ἑκατομμυρίων ποῦ ἀντιπροσώπευε τὸ βαπόρι ἐκείνο, ὅταν ἐνόησε τὴν παρουσία κακοποιῶν, προδοτῶν, μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ του!

Ἐμεῖς τώρα ξεύρομε ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ κακοποιοί: ἦσαν οἱ τρεῖς ξένοι ὑπνρέτες, ποῦ ὅταν ἐπῆγαν νάνοιζον τὸ σεντοῦκι τοῦ ταξειδιώτη τῆς καλλιτέρας καμπίνας καὶ νὰ πετάξουν τὰ πράγματά του ἐπὶ τὴ θάλασσα, βρῆκαν μέσα τὸν Ἀγκλὰς καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γίνῃ συνενοχός των.

Ὁ Ἀγκλὰς, γὰρ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐλευθερία του, δέχθηκε, καθὼς εἶδαμε, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος πρὸ ἔξυπνος, πρὸ μορφωμένος καὶ πρὸ κακοῦργος ἀπὸ τοὺς Γερμανούς ἐκείνους, τοὺς ἐξήγησε, ὅτι τὸ νὰ τρυποῦν τοὺς σωλῆνες τοῦ νεροῦ ἢ νὰ ρίχνουν στὰ γλυκίσματα ἀλάτι ἀντὶ ζάχαρι, ἦταν ἀνοησίες, παιδιαροκαμώματα, χωρὶς καμμιὰ σημασία. "Ἄν ἤθελαν πραγματικῶς νὰ ζημιώσουν τὴν Ἑταιρεία, ἔπρεπε νὰ κάμουν ἓνα σ α μ π ο τ ᾶ ζ ἀληθινὰ σοβαρό, παραδείγματος χάρι νάρχοπορήσουν τὸ ταξεῖδι τοῦ πλοίου.

—Ναί, ἀλλὰ πῶς μπορούμε; ρώτησαν οἱ Γερμανοί.

Ὁ Ἀγκλὰς σκέφθηκε μιὰ στιγμή καὶ τοὺς εἶπε:

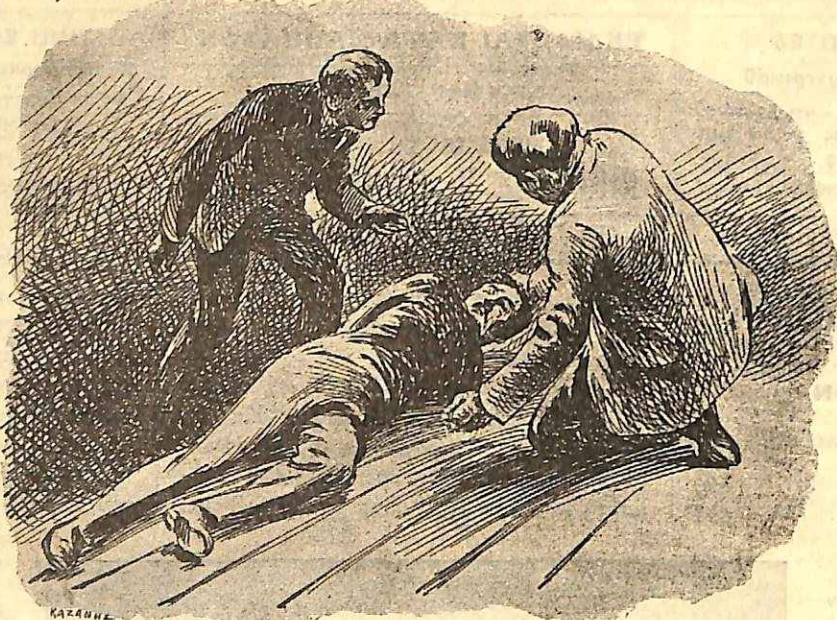
—Μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε γι' ἀπόψε μιὰ στολὴ ναύτου τῆς Λ ο υ τ ε τ ῖ α ς;

—Εὐκολώτατα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός: ἔχομε δικούς μας κι' ἀπὸ τοὺς ναῦτες.

—Τότε λοιπόν, ὑπέλαβε ὁ κακοῦργος, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ κάμω ἀπόψε τὸ πλοῖο νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του (*). "Ἄν δὲν τὸ καταλάβουν παρὰ ὑπερ' ἀπὸ κάμποσες ὥρες, ὅπως ἐλπίζω, θὰ τοὺς χρειασθῇ σχεδὸν μιὰ μέρα

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 374.

γὰρ νὰ ξαναβροῦν τὸν ἴσιο δρόμο, καὶ τὸ βαπόρι, ποῦ θάκανε τὸ ταξεῖδι σὲ δώδεκα ἡμέρες, θὰ κάμῃ σχεδὸν δεκατέσσαρες γὰρ νὰ φθάσῃ στὸ Βορδῶ. Αὐτὸ εἶνε κτύπημα κατὰ τῆς Ἑταιρείας, αὐτὸ θὰ κάμῃ πολὺ κακὴ ἐντύπωση 'ς τοὺς

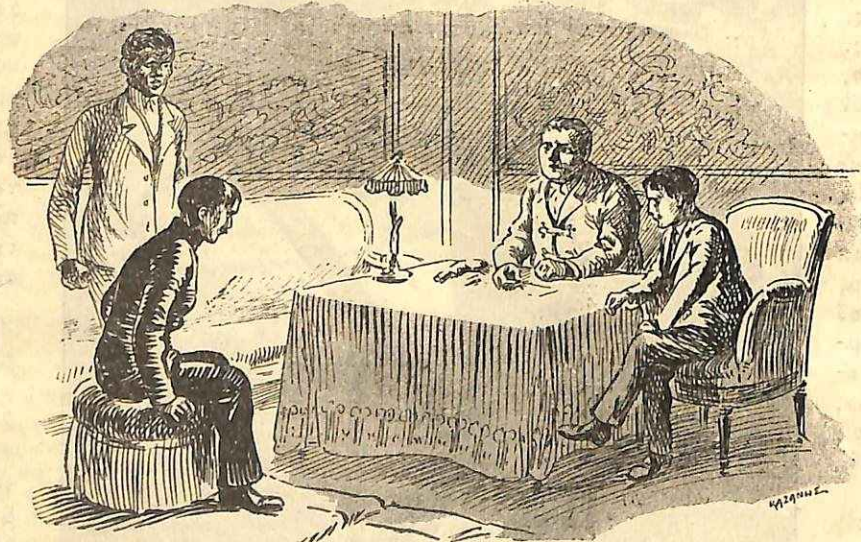

«Ἀλλήθεια! φωνάζει κατάπληκτος.»

ἐπιβάτες καὶ θὰ τὴν δυσφημήσῃ γιὰ πάντα.

Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ὁ καινούργιος τῶν σύντροφος εἶχε δίκιο.

—"Ἄν κατορθώσω αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἀγκλὰς, θὰ ἐξοφλήσω

«Ὁ κατηγορούμενος εἶχε καθήσῃ 'ς ἓνα σκαμνί, ἀντίκρου στὸ τραπέζι...»

μιὰ γιὰ πάντα ὅ,τι σᾶς χρεωτῶ καὶ θὰ μάλιστα ἤσυχο, κρυμμένο ἐπὶ τὴ καμπίνα σας, ὡς νὰ φθάσουμε ἐπὶ τὴ Γαλλία. Ἔτσι;

—Σύμφωνοι, ἀποκρίθηκαν οἱ Γερμανοί.

—Λοιπόν, φέρτε μου τὴ στολὴ κι' ἐννοια σας.

—Μὰ ποῖο εἶνε τὸ σχέδιό σου; τὸν ρώτησαν οἱ συνενοχοί του. Μὲ τί τρόπο θὰ κατορθώσῃς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὸ δρόμο του ἓνα βαπόρι σὰν τὴ Λ ο υ τ ε τ ῖ α;

—Ἀπλούστατα, ἐξηγήθηκε ὁ Ἀγκλὰς. Καθὼς ξέρετε καλλιτέρα μου, ἡ διεύθυνσις τῆς πορείας τοῦ πλοίου δίδεται ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς, στὸν τιμονιέρη, ποῦ κρατεῖ τὴ μπάρα ἐκεῖ-πάνω, ἐπὶ τῇ γέφυρα τοῦ πλοιοάρχου. Γιὰ νὰ κάμω λοιπὸν ἐκεῖνο ποῦ θέλω, ἀρκεῖ νὰ ποιοιμίσω αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, τὸν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν τιμονιέρη.

—Ἄ, πολὺ δύσκολο!

—Καὶ ὅμως θὰ τὸ κατορθώσω.

—Μὰ πῶς;

—Μὲ αὐτὰ ἐδῶ!

Καὶ ὁ κακοῦργος ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του καὶ τοὺς ἔδειξε μιὰ μικρὴ σύριγγα τοῦ Πραβάζ κι' ἓνα μπουκαλάκι βαθμολογημένο.

Ἦταν ἡ περίφημη «Ἰνδικὴ κἀναβις», ποῦ τὴν μεταχειρίσθηκε ὁ Ἀγκλὰς καὶ γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς. Τὸ πολύτιμο ναρκωτικὸ τὸ εἶχε πάντα ἐπὶ τὴν τσέπη του, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

—Μ' αὐτὸ τὸ γιαντικό, εἶπε, θὰ μπορέσω νὰ ποιοιμίσω τὸν τιμονιέρη καὶ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φυλακῆς.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἐξήγησαν ἄλλες ἐξηγήσεις. Ἐκείνο ποῦ τοὺς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ γίνῃ τὸ κακὸ στὸ πλοῖο. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ποῦ θὰ μετεχειρίζετο ὁ συνενοχός των, δικός του λογαριασμός. Φθάνει μόνο νὰ μὴ τοὺς ἀνεκάτευε κι' αὐτούς.

—Κάμε ὅ,τι θέλῃς, τοῦ εἶπαν ἄλλᾳ, ξέρεις, ἂν ἀποτύχῃς, ἂν σὲ τσάκωσουν, θάναλός ὅλη τὴν εὐθύνη μόνος σου. Γιὰτὶ ἂν μᾶς προδώσῃς,

δυστυχία σου!

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγκλὰς ἄλλᾳ καὶ σεῖς, ἂν ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ σ α μ π ο τ ᾶ ζ, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ κρύβετε ἐδῶ - μέσα καὶ δὲν θὰ μοῦ γυρέψετε τίποτ' ἄλλο.

—Τ' ὀρκίζομαστε!

Ἔτσι ἐκλείσθη ἡ συμφωνία καὶ ὁ

Ἀγκλὰς ἄρχισε ἀμέσως νὰ προετοιμάζῃ τὸ κ ὁ λ π ο του, ποῦ ὅσο εὐκολο κι' ἂν ἦταν, εἶχε ὅμως καὶ μεγάλες δυσκολίες...

Τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ ταξίδευσε μὲ ὑπερωκεάνειο, ὁ κακοῦργος εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι τοὺς τροπικούς, πολλοὶ ναῦτες φεύγουν τὴ νύκτα ἀπὸ τῆς καμπίνες των, ὅπου κάνει φοβερὴ ζέστη, καὶ ξαπλώνονται ἐξω, ἐπὶ τὸν κατάστρωμα, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τῆς τέσσαρες τὸ πρωί. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅλοι στὸ βαπόρι κοιμούνται, ἐκτὸς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, γιὰ νὰ μὴ κάμουν φασαρία, προσποιούνται ὅτι δὲν βλέπουν τοὺς ναῦτες ποῦ, ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ, κοιμούνται ἐξω, ξαπλωμένοι ἐπὶ τῆς ἄκρης, ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Σ' αὐτὴ τὴν παράδωξι καὶ 'ς αὐτὴ τὴν ἀνοχή θὰ ἐδασίζετο ὁ Ἀγκλὰς, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του. Ἐφθανε, πραγματικῶς, νὰ ξαπλώσῃ, ντυμένος σὰ ναύτης, κοντὰ ἐπὶ τὴν σκαλίτσα, ποῦ ὠδηγοῦσε ἐπὶ τῇ γέφυρα καὶ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, πάντα θὰ κατώρθωνε νὰ τρυπήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ, τὴ στιγμὴ ποῦ, μισοκοιμισμένος, θὰ περνοῦσε δίπλα του, γιὰ νὰ ναναιθῇ ἐπὶ τῇ γέφυρα καὶ νὰ ναναιθῇ τὴν ὑπηρεσία του.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ τρυπήσῃ καὶ τὸν τιμονιέρη. Ἀλλὰ μ' αὐτόν, τὸ πρᾶγμα ἦταν εὐκολώτερο. Ὁ τιμονιέρης δὲν θὰ ὑπαπεύετο βέβαια τὸν συνάδελφό, ποῦ θάπεστε ἀπάνω του τὴ νύκτα, κατὰ λάθος. Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ τὸν ἐπαίρνε γιὰ μεθυσμένο...

Ἀφοῦ τὰ ἐτχέδισε ὅλα στὸ κεφάλι του, ὁ Ἀγκλὰς δὲν εἶχε πιά, παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλη στιγμή. Μ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποῦ διέτρεχε, κατὰ βάθος ἦταν εὐχαριστημένος ποῦ θάκανε τώρα κι' αὐτὸς κάτι τί, γιατί εἶχε βαρεθῇ τὴν ἔδρανεα καὶ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς του, κλεισμένος τόσες ἡμέρες ἐπὶ τὴν καμπίνα τῶν Γερμανῶν...

Τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασία των, γύρισαν κι' αὐτοὶ ἐπὶ τὴν καμπίνα, μὲ τὴ στολὴ ποῦ τοὺς εἶχε ζητήσῃ. Ὁ Ἀγκλὰς τὴ φόρεσε γρήγορα (*) κι' ἐκάθισε στὸ κρεβάτι, περιμένων τὴν ὥρα ποῦ εἶχε προσδιορίσῃ.

Οἱ Γερμανοὶ ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν, νὰ τὸν ρωτήσουν, νὰ τὸν συμβουλευσουν, ἀλλ' ὁ Ἀγκλὰς τοὺς ἀποπῆρε.

—Ἀφίστε με! τοὺς εἶπε. Ἄρα προκεῖται νὰ κάμω κάτι δύσκολο, ἔχω ἀνάγκη ἡσυχίας καὶ σιωπῆς.

Τὸν ἄρσαν λοιπὸν ἡσυχία, ὅχι μόνο γιὰτὶ ἤθελαν νὰ ἐπιτύχῃ ἡ δουλειά, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ ἐσέβοντο κι' ἐθαύμαζαν μάλιστὰ τὸν παράξενο, τὸν μυστηριώδη αὐτὸ ἄνθρωπο, ποῦ τὸν βρῆκαν μέσα 'ς ἓνα σεντοῦκι καὶ ποῦ, τόσες ἡμέρες μαζί

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλ. σελ. 374

των, δὲν τοὺς εἶχε πῇ οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν ἱστορία του. Ἐννοοῦσαν, ὅτι ἦταν κακοῦργος ἀνώτερος ἀπὸ αὐτούς... Ποῖος ξέρει πῶσα θὰ εἶχε κάμῃ ἐπὶ τὴν ζωή του, ποῦ αὐτοὶ δὲν ἴδαν ἱκανοὶ οὔτε νὰ τὰ σκεφθοῦν!.. Τοῦ εὐχρίθηκαν καλὴ ἐπιτυχία, ἐπλάγισαν στὰ κρεβάτια των καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Στῆς δύο παρὰ τέταρτο, ὁ Ἀγκλὰς βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα μ' ἓνα σακκὶ τυλιγμένο στὸ λαιμό του. Ἔτσι ἔκαναν κι' οἱ ναῦτες, ὅταν ἐβγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν ἐξω τὸ σακκὶ ἐκεῖνο τὸ μεταχειρίζοντο γιὰ μαξιλάρι. Γιὰ τὸν Ἀγκλὰς ὅμως εἶχε κι' ἄλλη χρησιμότητα: τοῦ ἔκρυβε τὸ πρόσωπο.

Ἀνέθηκε τῆς τρεῖς σκάλες, ποῦ ὠδηγοῦσαν ἐπὶ τὸν κατάστρωμα, ἐντελῶς ἤρημο ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδε, ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τὴν ἄκρῃ τῆς πρύμνης, ὥστε γιὰ νὰ φθάσῃ ἐπὶ τὴν σκάλα τῆς γέφυρας, ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ τὸ μισὸ τοῦλάχιστο μάρκους τοῦ πλοίου.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὸ τὸν δρόμον, ἀνάμεσα σὲ καπνοδόχους καὶ σὲ βάρκες, ἀναγκάσθηκε δύο τρεῖς φορές νὰ διασκελίσῃ σώματα ναυτῶν ποῦ ἐκοιμῶντο.

«Ὡραία, ἐσυλλογίσθη, δὲν θὰ εἶμαι μονάχος μου.»

Ἡ συντροπία τοῦ ἔδωσε θάρρος. Καὶ νὰ τὸν σὲ λίγο κοντὰ ἐπὶ τὴν σκάλα, ποῦ ὠδηγεῖ ἐπὶ τῇ γέφυρα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τὸ διαμέρισμα τοῦ πλοιοάρχου.

Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀληθινὸς κίνδυνος. Ὁ Ἀγκλὰς γνωρίζει, ὅτι ὁ πλοίαρχος εἶχε ἀνακαλύψῃ τῆς ἀποπειρῆς τοῦ σ α μ π ο τ ᾶ ζ ποῦ ἔκαμαν ἀδέξια οἱ Γερμανοί. Ἄν εἶνε ἀνήσυχος, ἂν ἀγρυπνῇ, ἂν κάμῃ συχνὰ ἐπιθεώρησι, ἂν ἐξετάξῃ τὴν πυξίδα, τὸ σχέδιό του θάποτύχῃ, γιατί ὁ πλοίαρχος θὰ παρατηρήσῃ τὸν ὕπνο τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ τιμονιέρη καὶ θὰ διορθώσῃ ἀμέσως τὴν διεύθυνσι τοῦ πλοίου.

Ἀλλὰ κανένα φῶς δὲν λάμπει ἐπὶ τὴν παράθωρα τοῦ πλοιοάρχου. Ὁ δρόμος εἶνε ἀσφαλῆς, ἡ θάλασσα ἤσυχη, τὸ πλοῖο μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκτῆ. Κι' ὁ ἄνθρωπος ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κοιμηθῇ λίγες ὥρες, ἐπειδὴ τῆς προηγούμενης νύκτες τῆς πέρασε ὄρθιος.

Ὅλα λοιπὸν εὐνοοῦν τὸ σχέδιό τοῦ Ἀγκλὰς, ποῦ ἤσυχα-ἤσυχα ξαπλώνεται τώρα, κολλητὰ σχεδὸν ἐπὶ τὴν σκαλίτσα τῆς γέφυρας. Ὁ ἀξιωματικός, γιὰ νὰ ναναιθῇ ἐκεῖ ἀπάνω, θὰ περάσῃ σὲ λίγο ἀπὸ κοντὰ του.

Σὰν τὸ φεῖδι ποῦ ἐτοιμάζει τὸ φαρμάκι του, ὁ κακοῦργος βγάζει τὴ σύριγγά του, τὴν ἐξετάζει, τὴν δοκιμάζει καὶ περιμένει, ἀκούμπισμένος στὴ πλευρὸ μιᾶς βάρκας, ποῦ εἶνε ἐκεῖ δίπλα ἐπὶ τὴν σκάλα καὶ ποῦ ἡ προστατευτικὴ σκιά τῆς τὸν κρύβει καλά.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

NAMEΣΑ στὰ ἑκατομμύρια τῶν στρατιωτῶν, ποῦ πολεμοῦν σήμερα 'ς ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, πολλὲς χιλιάδες εἶνε τὰ παιδιά. Ἀλλὰ πηγαίνουν ἐθελοντές: ἄλλα ὑπηρετοῦν ἀπὸ ὑποχρέωσι, γιατί μερικὰ Κράτη,

ἀφοῦ ἐπῆραν ὅλους τοὺς μεγάλους, ἀναγκάσθηκαν νὰ πάρουν καὶ τοὺς μικρούς. Στὸν αὐστριακὸ στρατὸ ἔξαφνα, ποῦ πολεμᾷ ἐναντίον τῶν Ρώσων, πολλοὶ λόχοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιά δεκαεπτὰ καὶ δεκάξι χρονῶν. Εἶπαν μάλιστα, πῶς αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι στρατιῶτες, γιατί κοστίζουν λίγο καὶ ρίχνονται ἐπὶ τὴν μάχη μὲ μεγάλη γενναίότητα κι' αὐταπάρνησι. Τὰ παιδιά, βλέπετε, δὲν γνωρίζουν ἀκόμα καλά τὴν ζωὴ, οὔτε ἔχουν πολὺ δυνατοὺς δεσμούς μ' αὐτὴ τὴν ἀψήρουν λοιπὸν εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς μεγάλους, ποῦ συλλογίζονται πάντα τὴν γυναῖκά τους, τὰ παιδιά τους, τὰ σπῖτα τους, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς δουλειᾶς ποῦ ἐξαρκῶνται ἀπὸ αὐτούς. Ἐνῶ ἓνα παιδί τι θὰ συλλογισθῇ; Τὸ σπῖτι τοῦ; εἶνε τοῦ πατέρα του. Τοὺς γονεῖς του; ἔχουν κι' ἄλλα παιδιά. Τὴν ἀδελφὴ του; ἔχει κι' ἄλλα ἀδελφάκια... Ἀλλὰ ἴσως δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Τὸ παιδί ἔχει περισσότερη φωτιά καὶ φιλοτιμία μέσα του, κι' αἰσθάνεται ζωηρότερα τὸν πόθο νὰ γίνῃ ἥρωας, νάνδραγαθήσῃ, νάνκουσθῇ, νὰ δοξασθῇ. Ἀς ἀφίσουμε ὅμως αὐτὸ τὸ ζήτημα, κι' ἂς ἐλθουμε 'ς ἓνα ἄλλο: Ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτά, ποῦ φοροῦν σήμερα τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη, μὲς ἐπὶ τὴν φωτιά τοῦ πολέμου, πόσω χρονῶν νὰ εἶνε τὸ μικρότερο;

Λοιπὸν, τὸ μικρότερο εἶνε μόλις δεκατεσσάρων χρονῶν, δηλαδὴ δὲν τὰ ἔχει κλείσῃ ἀκόμη! Καὶ ὅμως ἀποτελεῖ μέρος τοῦ καλλιτέρου βελγικοῦ συντάγματος, ποῦ δοξάσθηκε ἐπὶ τῆς μάχης τοῦ Ὑζέρ. Εἶνε ὁ μικρὸς πρίγκιψ Λεοπόλδος, ὁ δούξ τῆς Βραβάντης, γιὰς καὶ διάδοχος τοῦ ἡρωικοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου. Ὁ πατέρας του εἶπε μιὰ μέρα στὰ παλληκάρια τοῦ συντάγματος:

—Σᾶς ἐμπιστεύωμαι τὸ παιδί μου!

Κι' ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικῆς θρόνου κατετάχθη μ' ὅλη του τὴν θέλησι, πραγματικῶς ἐθελοντής. Ἀλλὰ ὅχι γιὰ φιγούρα. Γυμνάζεται τακτικά μαζί με τοὺς ἄλλους νεοσυλλέκτους κι' ἐκτελεῖ ὑπηρεσία στὰ χαρακώματα. Μιὰ μέρα, ὁ βασιλεὺς Ἀλβέρτος, καθὼς περνοῦσε μετὰ τὸν ὑποπιστὴ τοῦ ἀπὸ τῆς γαλλι-

νές γραμμές, εἶδ' ἐκεῖ, ἐπὶ γύρισμα ἑνὸς δρόμου, ἕνα μικρὸ στρατιώτη, ποῦ τοῦ παρουσίαζε ὄπλα. Ὁ βασιλεὺς τὸν χαϊρέτησε στρατιωτικὰ κ' ἐπέρασε.

Ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἦταν ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος, ὁ μικρὸς ἀνδρῆς μαχητῆς καὶ ὑπερασπιστῆς ἀπὸ τῶρα τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος του. Στὸ μικρότερο στρατιώτη τοῦ κόσμου, — λέγει μιά ἐφημερίδα, — ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα ὁ περίφημος στίχος τοῦ Κορνήλιου: «Ἡ ἀξία κ' ἡ ἀνδρεία δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἡλικίας».

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

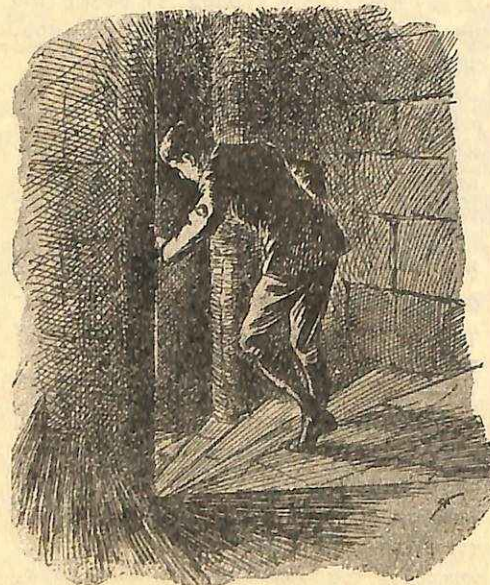
«Ὡς ἀπογευμα, ἐνῶ ὁ Τῶνης, ἀκοινοῦμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς Ναδίας, ἔτρεχεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους, εἶδεν ἑξαφνα, εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς ἀτραποῦ, τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑξῆς των εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον, ἔξεπλάγη κάπως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκεῖ-ἐξω ἐμφάνισίν του.

Ὁ πρίγκηψ ἐβάδιζεν ἀργὰ καί, κατὰ διαλείμματα, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ νὰ ποδιώξῃ λυπηρὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέμενον νὰ τὸν βασανίζουν.

Τὰ δύο παιδιά, ἂν καὶ δὲν ἐφοβοῦντο τώρα τίποτε πλέον ἐκ μέρους του, ἐστάθησαν ἐξ ἐνστίκτου διὰ νὰ περάσῃ. Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ πρίγκηψ εὐρίσκειτο πλησίον των. Ὁ δὲ Τῶνης καὶ ἡ Ναδία, τρέμοντες, ἐκράτουν καὶ τὴν ἀναπνοήν των.

Ὅταν τοὺς εἶδεν, ὁ πρίγκηψ ἐστάθη

«Ὁ Τῶνης εἰσάσασεν ὀλίγας στιγμὰς...» (Σελ. 385, στ. α').

καὶ αὐτὸς, μειδίαμα δὲ ἀδιόρατον παρυσιάσθη εἰς τὸ πρόσωπόν του καί, ἐπὶ τινας στιγμὰς, ἐμετρίασε τὴν σκυθρωπότητά του.

Ἐσκυψε τότε πρὸς τὰ τρέμοντα παιδιά καὶ ἔκαμεν ἕν κίνημα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ βεθὺς στεναγμός, προδίδων ὅλην τὴν ἀγωνίαν, ἢ ὁποῖα ἐπίεζε τὴν καρδίαν του, ἀνεδόθη ἀπὸ τὰ στήθη του. Κατόπιν, κυττάζων τὸν Τῶνην καὶ τὴν Ναδίαν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἀκίνητοι καὶ σαστισμένοι, τοὺς ἐχάιδευσεν εἰς τὰ μάγουλα καὶ τοὺς δύο πατριώτατα, ὡς ἐὰν ἐζήτει τώρα, διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς καλωσύνης, νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τὸν συγχωρήσουν δι' ὅλα τὰ κακά, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχε προξενήσῃ.

— Παιῖτε παιδιά μου, παιῖτε! (*) τοὺς εἶπε μὲ τρυφερὰν φωνήν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ τίποτε ἄλλο, ἔκαμε μεταβολὴν κ' ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

Ὁ Τῶνης καὶ ἡ Ναδία παρετήρησαν, ὅτι τὰ μάτια του ἦσαν δακρυσιμένα.

Ὁ Τῶνης ἐσυλλογίσθη μίαν στιγμὴν νὰ τρέξῃ κατόπιν του, νὰ τῷ ζητήσῃ μίαν ἐξήγησιν, ἀλλὰ, βλέπων τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπισίαν ἐκεῖνην, δὲν ἐτόλμησε κ' ἐμεινε καρτωμένος εἰς τὴν θέσιν του, ἀνίκανος νὰ προσφέρῃ μίαν λέξιν, νὰ κάμῃ ἕν κίνημα. Ἐν τούτοις ἀπεῖχε πολὺ τοῦ νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὑπὸ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σιωπὴν τοῦ πρίγκηπος Βόριδος, ἐκρύπτετο ὅλη ἡ ἀγωνία μιᾶς πατρικῆς καρδίας, σπαρασσομένης ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ πόνον.

«— Τί σημαίνει ἐπιτέλους αὐτό; » ἐσυλλογίσετο ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐκπλησσεταὶ ἀληθινὰ, βλέπων παραπερισμένην αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Καί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, ὥρκεισθη ἀπὸ μέσας του νὰ κάμῃ τὰ πάντα, διὰ νὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο γύρω του.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν θὰ ἐβράδυε νὰ τῷ ἀποκαλυφθῇ.

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ ἦτο πλαγιασμένος εἰς τὸ κρεβάτι του, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε νὰ κοιμηθῇ, ἤκουσεν ἑξαφνα κατὰ κρότους ὑποκόφους, ὡς ἀν κτυπήματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ διαλείμματα ἰσόχρονα, ἀντήχουν εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Ἐκπληκτος ὁ Τῶνης ἐσήκωσεν ἀμέσως τὸ κεφάλι του (**) εἰς τὸ μαξιλάρι, διὰ νὰκούσῃ καλλιτέρα.

Τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα ἐπανελαμβάνοντο κάθε δέκα δευτερόλεπτα, ἐφαίνοντο προερχόμενα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς

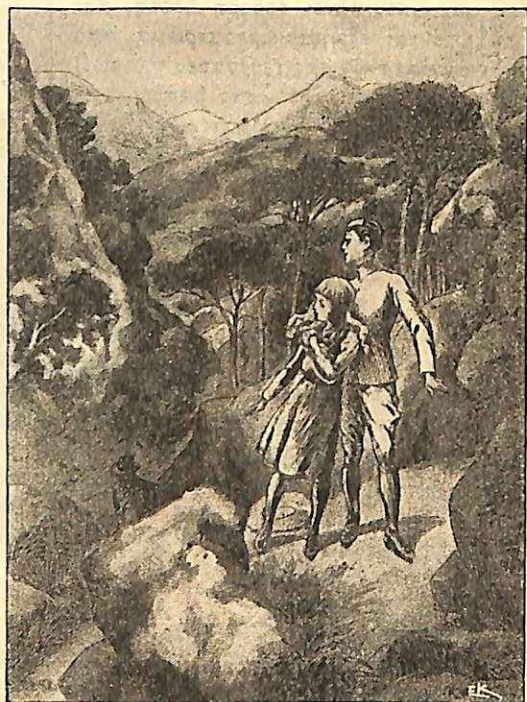
(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 376.

(**) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 377.

γῆς ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦσαν κτυπήματα μιᾶς πελωρίας σφύρας, τὸσον καθαρὰ καὶ παρατεταμένη ἦτο ἡ ἡχώ των.

Αὐτὸ ἐφάνη εἰς τὸν Τῶνην πολὺ περίεργον καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε ταχεῖαν πάντοτε τὴν

«Ὁ Τῶνης καὶ ἡ Ναδία, τρέμοντες, ἐκράτουν καὶ τὴν ἀναπνοήν των.» (Σελ. 384, στ. α').

ἀπόφασιν—καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ ἄλλοτε, — ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀμέσως μίαν ἐξερευνητικὴν ἐκδρομήν.

Ἐσπρώθη λοιπὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀφοῦ ἄνοιξεν ὀλίγον τὰς θύρας, διὰ τῶν ὁποίων συνεκινῶναι τὸ δωμάτιόν του μὲ τὰλλα τοῦ ἰσογείου, διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἦτο κανεὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἐνεδύθη βιαστικὰ καὶ ἐξῆλθε κρυφίως εἰς τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ἡ καρδία του ἐπαλλε δυνάτῃ, διότι εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἡ τύχη του, καθὼς καὶ ἡ τύχη τῆς μικρᾶς Ναδίας, ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ὅ,τι θάνεκαλύπτε μετ' ὀλίγον.

Διὰ τοῦτο, κρατῶν καὶ τὴν ἀναπνοήν του, προσεπάθει νὰ περιπατῇ «στὰν τὴ γάτα». Ἐφρόντιζε νὰ μὴ κατῇ τὸ ἕνα πόδι, πρὶν ἢ ἔλεγε στυβὴν τελείως καὶ ὁ ἐλαφρότατος κρότος, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμῃ τὸ ἄλλο. Καὶ ὅμως τῷ ἐφαίνετο κάθε στιγμὴν, ὅτι οἱ κρότοι τῶν βημάτων του, δεκαπλασιαζόμενοι ἀπὸ τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὸν σιωπὴν, θὰ ἐξυπνοῦσαν ἀποτόμως ὅλον τὸν πύργον.

Ἡ κατοικία τῶντων, — ἐκτὸς τῶν σφυροκοπημάτων ἐκεῖνων, τὰ ὁποῖα, κατ' ἴσα πάντοτε διαστήματα, ἔκαμναν τοὺς τοίχους νὰ τρέμουν, — ἦτο σιωπηλὴ ὡς κανένα μαγευμένον Παλάτι

παρὰ τοῦτο καὶ ἡ ἄκρα αὐτῇ σιωπῇ, διαδεχομένη τοὺς καταχθονίους κρότους, εἶχε κατὰ τὸ ἄγριον καὶ τὸ φρικαλέον.

Ὅσον ὁ Τῶνης ἐπροχωροῦσεν εἰς τὸ σκότος, τὸσον τὰ σφυροκοπήματα ἐγίνοντο ὀλονὲν καθαρώτερα καὶ ὁ κρότος αὐτὸς τῷ ἐχρησίευσεν τώρα διὰ νὰ ὁδηγηθῇ.

Οὕτως ἐφθασεν εἰς μίαν κλίμακα, τὴν ὁποῖαν ἐγνώριζε καλά, διότι πολλάκις τὴν εἶχεν ἰδῆ, περιερχόμενος τὴν μυστηριώδη κατοικίαν. Ἡ κλίμαξ αὐτὴ ὡδήγει εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἐφράσσετο δέ, εἰς τὸ ἐπάνω τῆς ἄκρον, ἀπὸ μίαν βαρεῖαν σιδηρᾶν θύραν, ἢ ὁποῖα συνήθως ἦτο κλειστή.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ Τῶνης ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδεν ὅτι, ἐκεῖνην τὴν νύκτα, ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Ἡ μπόρσε δὲ νὰ τὸ ἰδῇ ἀμέσως, διότι ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα φεγγίτην, εὐρισκόμενον ἐκεῖ πλησίον, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσέδυνε μυστηριωδῶς μίαν ἀκτίς σελήνης.

Μηχανικῶς, ὁ Τῶνης ἤρρισε νὰ καταβαῖναι τὰς λιθίνας βαθμίδας καὶ

τότε οἱ κρότοι τῆς σφύρας προσέβαλον τὴν ἀκοήν του μὲ τὸσην καθαρότητα, ὥστε ἐπέισθη ἀμέσως, ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ ὑπογείου. Μὲ ὅλον του τὸ θάρρος, ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμὰς νὰ προχωρήσῃ περισσότερο εἰς τὴν μαῦρην ἐκεῖνην τρύπαν, ἢ ὁποῖα ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Μήπως, τῶντων, εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνης τῆς κλίμακος, ἐμελλε νὰ εὐρεθῇ ἑξαφνα ἐνώπιον πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ἰδῇ κανεὶς, καὶ μήπως θὰ ἐτιμωρεῖτο κατόπιν αὐστηρῶς, διὰ τὴν ἀδιακρισίαν του;..

Ὅπως δὲ ἦτο, ὁ Τῶνης, ὅσον ἐπροχωροῦσε, τὸσον ζωηρότερον εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν σημαντικὴν.

Ὁ διαταγμὸς του δὲν διήρκεσε παρὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα, διότι, χωρὶς νὰ θέλῃ, εἶχε συλλογισθῇ τὴν μικρὰν αἰχμάλωτον Ναδίαν, τοὺς γονεῖς του, τὸν πρίγκηπα Σιέργιον, τὸν γέροντα Ἰδάν. Καὶ ὅλαι αὗται αἱ ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπεφοίτησαν εἰς τὸν νοῦν του συγχρόνως, ἤρκεσαν διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν στιγμιαίαν λιποψυχίαν του, νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσουν.

Τότε, χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε βλέμμα

ὀπίσω του, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ψηλαφητῇ.

Ἡ κλίμαξ καθόρχετο ἐλικοειδῶς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, καὶ διὰ νὰ μὴ πίπτῃ εἰς τὰς κάποτε ἀποτόμως στρογὰς τῶν βαθμίδων, ὁ Τῶνης ἐπρόσεχε νὰ στηρίζεται ὅλον ἐπὶ τῶν τοίχων, τῶν ὁποίων ἠσθάνετο εἰς τὸν ἀγκῶνα τὰς τραχειὰς ἀνωμαλίας.

Μετὰ δέκα λεπτά, διότι ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἐπροχώρει βραδύτατα, ἐφθασε τέλος εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κλίμακος κ' εὐρέθη, — ἐξ ὧν ἡδύνατο τουλάχιστον νὰ κρίνῃ, — εἰς μακρὸν διάδρομον, καὶ αὐτὸν σκοτεινόν.

Τὸν ἠκολούθησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει. Τὸ γύρω του σκότος ἦτο πυκνότατον. Κάθε στιγμὴν, κατέπνιγε κραυγὴν τρόμου καὶ ἀσυναίσθητος ἔκαμνε κίνημα ὁπισθοχωρήσεως. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι φαντάσματα ὠρθοῦντο ἑξαφνα ἐνώπιόν του, διὰ νὰ τῷ φράξουν τὸν δρόμον, ἢ ὅτι τὸ ἔδαφος ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του, διὰ νὰ τὸν κρημνίσῃ εἰς τὰ βάθη καμνίως καταπακτῆς.

Εὐτυχῶς, ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ πλαναισθησά, τὰς ὁποίας γνωρίζουν καλά ὅλοι ὅσοι ἐπεριπάτησαν ποτὲ μόνον, εἰς τὸ σκότος, μὲ τὴν ἀγωνίαν ἑνὸς τέρματος ἀδεαίου καὶ ἀορίστου.

Τέλος, μετὰ πορείαν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, — τετάρτου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐφάνη ὀλόκληρος αἰὼν, — ὁ Τῶνης παρετήρησεν ἑξαφνα ἐμπρὸς του κατὰ ὡς φῶς, τὸν ὁποῖον ἐρριπτεν ἐρυθροπᾶς ἀνταυγίας, ἀμυδρὰς ἀκόμῃ, ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν τοίχων.

«— Ἐπιτέλους! ἐπιτέλους! πλησιάζω στὸ τέρας! »

Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐκραγῇ, ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ ψυχρὸς ἰδῶς τὸν περιέλουε. Τὰ κτυπήματα τῆς σφύρας, τὰ ὁποῖα ἠκούοντο ὀλονὲν πλησιέστερα, τῷ ἐφαίνοντο τώρα ὡς νάντηχον ἐντὸς του.

Ἐπειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένως, ἕνας θορύβος φωνῶν, ὁμιλιῶν, ἠκούσθη, δυναμῶνων ἐφ' ὅσον ὁ Τῶνης ἐπροχώρει. Διότι, μὲ ὅλον του τὸν τρόμον, εἶχε πάλιν ἐκκίνησιν, τὸ γενναῖον παιδί, ἀποφασισμένον

νὰ ἰδῇ ὅ,τι θὰ τῷ ἐδειχνεν ἐκεῖνο τὸ φῶς. Ἐκεῖ κάτω, θὰ ἦσαν βέβαια ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συνομιλοῦν.

Χωρὶς νὰ σταθῇ διόλου αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Τῶνης ἐφθασεν εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ θέαμα ἀπρόσπτον, ἀπροσδόκητον, τὸν ἐπερίμενε.

Εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν μὲ γωνιώδεις ἀψίδας, ἢ ὁποῖα ἐφωτίζετο ἀπὸ καπνίζουσας λυχνίας καὶ ἀπὸ τὰς ἐρυθρὰς ἀνταυγίας μιᾶς μεγάλης ἐστίας, καμνία δεκαεὶ ἄνθρωποι, μὲ γυμνοὺς τοὺς κορμούς, κατεγίνοντο εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.

Γύρω εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ὅπως εἰς ἐργαστήριον ἀλχημιστοῦ, εὐρίσκοντο τιάλα, γωνία, ζυγαριά, λεκάναι, ἰγδία, σωλῆνες καί, εἰς μίαν ἄκραν, ἕνας πελώριος σφυροκόπανος, προσηρμοσμένος εἰς τὸν θόλον τῆς αἰθούσης, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε διηλεκτῶς καί, ὡς ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρας του, ἔκαμνε τὸν κρότον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε κίνησιν ἀπὸ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ Τῶνης.

Ὁ μικρὸς, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ παραμονεύῃ ἀνενόχλητος, ἐκρύφθη εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διαδρόμου καὶ ἐκεῖθεν, γυμνὸς εἰς τὴν σκιάν, ἀνοίξε καλὰ-καλὰ τὰ δύο του μάτια, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί εἶδους ἐργασίαν ἔκαμναν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι.

Τοῦτο, ἐννοεῖται, δὲν ἦτο ὅλως ἀκίνδυνον διὰ τὸν μικρὸν μας εἰλόν.

Κάθε φορὰν, τῶντων, ποῦ κανένας ἐργάτης ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν ἢ ἐξήρχετο καὶ εἰς τὸν διάδρομον, διὰ νὰ παρῇ ὀλίγον ἀέρα, — καὶ ὁ ἄλλος τοῦ διαδρόμου ἦτο βέβαια δροσερώτερος καὶ καθαρώτερος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς αἰθούσης, — ὁ Τῶνης, μὲ καρδίαν πάλλουςαν, ἠναγκάζετο νὰ κολλᾷ περισσότερο εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ.

(Ἐπταὶ συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν... (Σελ. 385, γ')

ρινην Ματιάν, Μονάκριβην.—ὁ Φιλελεύθερος Ἑλλην (0) με Γερμανόπαιδα, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι.—ὁ Φειδίας (0) με Ἑνδοξον Κάδισον, Γερμανόπαιδα, Μελαγχολίαν, Χουσαλλίδα, Μυρομένην, Κόρην τοῦ Γαλοῦ, Τοικινιάν, Ἀγριοβιολέταν, Ἑβελίαν, Ἑσμεράλδαν, Τρελλήν Σανθούλαν, Ρεζεντιάν, Ἀρχιμήδην, Πηλέα, Κυριακίην Ἀκτὴν, Ζλάπ. Φοῖζον, Σανθὴν Πεταλούδαν.—ὁ Ἐρως τῆς Πατρίδος (0) με Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου, Λορελαῖ, Κραυγὴν Νίκης, Μονάκριβην, Φιλελεύθερον Ἑλληνίδα, Φιλελεύθερον Κεγκυραῖαν, Ἑβελίαν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἑνδοξον Γαλλίαν, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Νεοράδαν τῶν Ἀνθέων, Τρισεύγεννη, Κυπριακὴν Εὐκλειαν, Γιὰ τὴν Πατρίδα, Γιὰ τὸ Λευτερίον, Τιάσκον, Βύρωνα, Μιμόζαν, Ἰδιότροπην, Σανθὴν Πεταλούδαν, Μικρὸν Τζόκεϋ, Νερό τῆς Αἰθῆρας, Παμπόνηρο Διαβολάκι, Ραμφωδίαν τοῦ Αἰστ.—ἡ Χρυσανθή (0) με Τέλλον Ἀγορᾶν, Λορελαῖ, Ἑσμεράλδαν, Μανιατοπούλαν, Χάριν, Γέρον τοῦ Μοριᾶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους, τῆς: Γεομονόφιλον Ῥικτιανόφον (δὲν τὸ ἐπρόσβα, φαίνεται ἀλλὰ δὲν πειράζει) Κυματίζουσιν Κυνιδέον (διὰ τρεῖς προτάσεις, χρειάζονται 25 λεπτά) Νεαρόν Φιλόσοφον (βεβαίως, με τὸ α' φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου ἀρχίζει νέος Διαγ. Ἀύσεων συνδρομητὴν Σ. Σ. δὲν ἔχω) Νεοράδαν τοῦ Βοσπόρου (ἔπειτα ἐλήφθησαν ὅλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια) Τιάσκον (ἔλαδον, εὐχαριστῶ) Δόξαν τοῦ Βενιζέλου (δὲν τὸ ἔχω πλέον καὶ ξαναστεῖνέ το διὰ τὴν Σ.Σ.) Αἰμνιοπούλαν (βραβεῖον ἔστειλα) Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα (ἐλήφθησαν καὶ διεβιάσθησαν) Ἀκτὴν Ἡλίου (δὲν εἶναι νῦν συνδρομητρία· ἴσως ἀγοράστριοι) Στενὰ τῆς Κρέσσας (γράφε μου) Φιλελεύθερο Προσφυγάκι (ἐλήφθη) 13 Μαΐου 1915 (ἔλαδον, εὐχαριστῶ) Ἑθνικὴν Ἑγροτήριον (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ νέον ἐκσπᾶθωμ) Αἰθοσπαρμένην Χλον (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ νῦν) Φιλελεύθερον Ἑλληνα (ἔστειλα) Νικ. Ε. Δαο. (εἶναι ἐξαμηνία) Ἀχιλλέα Μ. Μ., Νοσταλγίαν κτλ.κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαδον μετὰ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ
Αὐγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρίου.

619. Λεξιγράφος

Πολύχρητῆς Γραφῆς
Ἑνώσω μ' ἀκρωτήριον
Καὶ κάνω ἕνα πουλί,
Ποῦ ξέρεται... τὸ ψαλτήριον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχωτάκι

620. Στοιχειοτονόγραφος

Εἴμ' ἐνέργεια τοῦ φύχου·
Ἄν ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα
Καὶ τὸν τόνον καταδάσῃς,
Θὰ σχηματισθῇ ἐν τῷ ἅμα
Κάτι ποῦ ἔχουν εἰς τὰ πλοῖα,
Καὶ πολὺ θὰ τὸ θαυμάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνακίου Κυκλάμου

621. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: οὐράνιον σῶμα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Αὐτοκρατορὶς τῆς Ρώμης, ἄνθος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄγριον ζῶον, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόκεϋ

622. Μεταγραμματισμὸς καὶ Στοιχειόγραφος.

Νησί εἴμ' ἑλληνικό,
Ἀρχαῖον ἱερὸ.
Ἄν ἀλλάξῃς τὸ λαϊκὸ μου.
Κάποιον δόλο σου σκαρώνω,
Κι' ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα,
Πρόσεξε, εἰς ὑποδουλόων!

623. Μωσαϊκὸν

Σῦρος, Κέα, Μύκονος,
Ἀμοργὸς καὶ Σίκινος,
Ἀπὸ ἑνὸς τῶν δανείζων
Κι' ἄλλο ἕνα σχηματίζων.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠφείας Γαλατείας.

624. Τρίγωνον

*** = Φωτίζει τοὺς δρόμους.
*** = Ἀρχαῖος ποταμός.
*** = Ἐπίσημοι χρόνοι.
** = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτω; τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρυμυχάλου

525. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νὰποτελοῦν ἀρχαῖον ἔρως:

Τῆξις, φεύγω, καθαρὸς, φῶς, πρῶτος, σιγερὸν, ἀντιπαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Πελεκάνου

626. Μικτὸν

** - δντ - ι - δσ - υιοι - δλν

Ἐστάλη δὲ τοῦ Πηλέως

627. Γρίφος

	τῖα	1910
I	Μον	τῖα
	Μεγ'	1911
I	τῖα	1912
	τῖα	1913

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Πολεμιστοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—175]

Ἡρώα τοῦ 1913, φεύγω καὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σοῦ γράψω. Τελευταῖον γράμμα σου ἔλαδον. Σοῦ ἀντιβῶ ἐκτέλεσιν σχεδίου Βιβλιοθήκης. Συνεννοήσου με ἐν Ἀθήναις φίλον μου, κάτοχον τοῦ «Πρός τοὺς νέους». Καλὴν ἀντάμωσι!

Ὁ Πρῶτος Σοσιαλιστὴς

[15'—176]

Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων, Κόρην τῶν Κυμάτων, Καμέλιαν, Μελαγχολίαν.—Τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἔστειλα μέσῳ γραφείου «Διαπλάσεως».

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα

[15'—177]

Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους Δημήτριον Ν. Παπαδόπουλον καὶ Δημήτριον Α. Ἀργυρίου εὐχομαι ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν χρόνιων πολλά.

Ἑμ. Θ. Κασσαβέτης

[15'—178]

Ἰδρύεται ἐν Ἀθήναις Σύλλογος, ὁ «Ἀπορρο», σκοπὸν διδόναι τῆς Διαπλάσεως, ἀποστολὴν ταχυδρομικῶς τῶν φυλλαδίων Διαπλάσεως εἰς τὰ μέλη ἅτινα εἶναι ἀγοράσταί, ἐγγραφεῖ ἀπόρων. Ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλόγου γίνεσθαι ἀπόρων. Πρῶτος ἐξ ἐκάστης πόλεως, ἐτήσιος ψευδωνυμοῦχος συνδρομητὴς προπληρώνων 1,20 δι' ἐτήσιαν συνδρομὴν τοῦ συλλόγου (μηνιαία 0,10). Ζητήσατε δελτίον ὁδηγίαν. Διευθυνσις: Γ. Καλλιπολίτην, Πιπίνου 31. Πρόεδρος: Νικολάου τῶν Σπετσῶν. Γραμματεὺς: Ἐγγλεζάκης, Ταμίας: Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος. Διεκπεραιωτής: Ναυτὴς τοῦ Βουνού.

[15'—179]

(Εἰς διόρθωσιν τῆς 15'—174 ἀγγελίας.)

Ἀποκατάτρεκα τοῦ Βυζαντίου, κακῶς σὰς ἐπληροφόρησαν δὲν εἶμαι ὁ Π. Χ., ἀλλ' ἀπλῶς ἕνας φίλος του.

Γερμανόπαις

[15'—180]

Στοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μέσα μας σκαλεῖται μιὰ ἰδέα ποῦ ἀπὸ σὰς περιμένει νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἀς μαζευτοῦμε ὅλοι σ' ἕνα σύλλογον, μακρὰ ἀπ' τοὺς συνηθισμένους, μὲ σκοποὺς ὁμοφροῦς καὶ ὠφέλιμους γιὰ τὴν Διάπλασιν καὶ γιὰ μᾶς. Ἐχομε. θέλῃσι καὶ βάσῃς, (ὁ «Ἑλληνοπαῖς» δικὸς μας).

Σὲ; μιλῶμε ἐλπίζοντάς πως θὰ μᾶς νοιώσετε καὶ θάρρετε μαζί μας γιὰ τὸ δύσκολον ἔργον.

Φλοῦτος—Τρισεύγεννη

Διεύθυνση: Ἑθνικὸ Ὀρειο, Παλιὸ Φάληρον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Ὀκτωβρίου.

ΑΘΗΝΑΙ: Εὐστ. Κ. Μητσόπουλος, Ν. Ι. Παρόδης, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἑρ. Χάρτιαν, Ἑμ. Χάρτιαν, Ἰουλίττα Στίλσον, Κλάρο Μπάουμαν, Γερμανόπαις, Ἑλδα Βίχμαν, Κ. Α. Θεοφύς, Μαρίνα Α. Σχουλιαν, Ἰωάννα Θ. Μάρονα, Νικηταράς ὁ Τουρκόφραγος, Ἰωάννα Ι. Παρόδης, Θ. Α. Μιζάκης.

ΒΟΛΟΥ: Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Χ. Κόκκινος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Α. Καράμπελας, Τσεράνης.

Κ. Καπετανάκης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Γ. Α. Κερκεντζής, Μίνα Α. Κερκεντζή, Αικατερίνη Ν. Ροδίον, Ἐρμιάνη Ι. Α. Βασιλείου, Ἑλleen Μύλλερ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Ι. Πολίτης, Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Σ. Π. Παππάς, Γ. Ε. Παππάς, Σπ. Μαρά, Ἀχιλ. Μαράς, Ἀσπασία Ἀπ. Καραβία, Ἑπ. Ἀπ. Καραβίας, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀρ. Βαβίλης, Σ. Ι. Καλιθᾶς.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Μ. Ἑμ. Ἀρβάντος.

ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Χατζηλιά, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή, Π. Σάββας, Καλλιόπη Χατζηλιά, Μόσχα Α. Δαπόντε. Μαρίνα Α. Κοῦ.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Τ. Π. Θαρρουνιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΜΙΝΑ Α. ΚΕΡΚΕΝΤΖΕ: ἐν Λαυρεῖῳ καὶ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΑΡΑΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηνηντήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδελφ. δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδελφ. 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτ. 4.—7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχ. τελών: Ἀδελφ. δρ. 7—Χρυσόδ. δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδελφ. δρ. 8—Χρυσόδ. δρ. 10.